

[Peter Jørgensen.]

Endvidere har vi tilbage det sindssygehospital, som skal opføres i Ålborg. Her er der på nuværende tidspunkt intet sket, fordi myndighederne i Ålborg ikke har kunnet finde ud af, hvorledes de skal indrette deres hospitalsvæsen i øvrigt. Der hersker den principielle opfattelse hos sindssygevæsenet, at hvis sindssygehospitalet kan knyttes nøje til centralsygehuse, bysygehuse eller amtssygehuse, vil det være en fordel både økonomisk og på andre måder. Vi har altså, indtil nuværende tidspunkt i hvert fald, ikke kunnet gennemføre bygningen af et sindssygehospital i Ålborg — hvad jeg meget beklager — og jeg må indrømme, at selvfølgelig bør spørgsmålet om opførelse af et sindssygehospital i Ålborg ikke været afhængigt af, hvilke hospitalsplaner man i øvrigt har i Ålborg, for loven siger bare kort og godt, at man skal opføre et sindssygehospital i Ålborg til så og så mange patienter.

Det, som min henstilling og min tale går ud på, er, at man ikke må stoppe den udvikling, som sindssygevæsenet er inde i. Vi var i 1953 i denne sal enige om, at der på dette område fandtes mange skamletter, som vi burde udrydde, og at vi burde medvirke til, at sindssygevæsenet blev moderniseret. Derfor er vi naturligvis kede af, at man nu, måske på grund af den økonomiske situation — hvad ved jeg — stopper den udvikling, vi er inde i.

Sindssygekommissionen har i mellemtiden afgivet sin endelige betænkning — den ligger hos indenrigsministeren, og den ligger hos samtlige medlemmer af folketinget. Det, det derfor drejer sig om for os, er, at vi får lov til at fortsætte moderniseringen og udbygningen af sindssygevæsenet; så kan man jo, hvis økonomiske spørgsmål spiller ind, altid tage stilling til, i hvilken takt det skal ske. Vi er i hvert fald meget kede af, hvis man ikke kan fortsætte det planlægningsarbejde, der her er tale om. Jeg skal ikke her gå ind på de enkelte projekter, men kun rette en meget indtrængende henstilling til den højtærede indenrigsminister om, at man ikke på dette område stopper op, men følger kommissionens betænkning op med forslag om en videre udbygning af sindssygeforsorgen. Det er min opfattelse, at forestillingerne om, at alle de nye læge-

midler, der efterhånden er kommet frem, helt kan overflødiggøre nybyggeri af sindssygehospitaler o. lign., er stærkt overdrevne; det kan de ikke. Derfor vil jeg gerne meget indtrængende henstille til den høje regering — fra tilsynsrådet for sindssygehospitalerne har vi også rettet henvendelse derom til den høje regering — at man ser på dette spørgsmål og muligvis også følger det op gennem et lovforslag.

Der er et tredje spørgsmål, jeg gerne vil omtale, noget, som jeg også under tidligere finanslovdebatter har været inde på. Det er jo et spørgsmål, om det nytter så forfærdelig meget, at man fra tingets talerstol gør opmærksom på visse problemer — jeg ved det ikke — men jeg ved i hvert fald så meget, at det problem, jeg nu vil omtale, er et af dem, som kræver en hurtig løsning.

Det er, så vidt jeg husker, 5 år siden, jeg første gang nævnte denne sag under en finanslovdebat — det drejer sig om de tekniske skoler og teknika. Jeg kan måske gentage, hvad jeg sagde tidligere: vi står over for at skulle modtage de store årgange; det tales der om i denne sal og ude omkring på talerstolene i det hele land; jeg har imidlertid den opfattelse, at der som resultat af de taler, der holdes, også bør foretages en vis praktisk handling. Jeg har år efter år efterlyst en ændring af de love, som omhandler de tekniske skoler og teknika, og jeg ved, at dette er bebudet i åbningstalen, men forslag er endnu ikke fremsat. Det, det drejer sig om, er ganske simpelt, at man skal skaffe plads til alle de unge menesker, som skal på de tekniske skoler.

Folketinget har vedtaget en ny lærlingelov, der har åbnet adgang til en successiv indførelse af dagskolen over en vis årrække. Jeg var selv medlem af det pågældende udvalg; jeg er medlem af bestyrelsen for en teknisk skole og kan sige, at denne overgang til dagskole går betydelig hurtigere, end tinget måske forudsatte, da det i sin tid vedtog lærlingeloven. Det drejer sig ikke om et krav fra fagforeningerne, nej, det er i højere grad et krav fra arbejdsgiverorganisationerne; man ønsker simpelt hen at få lærlingene placeret i dagskolen, fordi man efterhånden har opdaget, at det er den billigste og den mest rationelle form for den tekniske undervisning, lærlingene skal have.